

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: J. V., zastoupen JUDr. Františkem Divíškem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2023, č. j. 43 A 1/2023-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2022, č. j. KUKHK-36439/DS/2022/Kj, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 16. 9. 2020, č. j. MURK-SPR-29499/2022-Mich. Správní orgány shledaly žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 14. 12. 2020 okolo 23:07 hodin řídil na pozemní komunikaci přinejmenším v katastru obce Rychnov nad Kněžnou, na trase ulice Na Sádkách – silnice č. II/319 ve směru jízdy k obci Javornice – parkoviště u letoviska „Studánka“, osobní motorové vozidlo Škoda, registrační značky X. Při řízení tohoto vozidla jej ve 23:07 hodin na parkovišti u letoviska „Studánka“ zastavili a kontrolovali policisté Policie ČR, kteří zjistili, že u sebe při řízení neměl řidičský průkaz, čímž porušil povinnost podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány žalobci uložily pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení.

II.

[2] Žalovaný napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem jako

nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel primárně poukazoval na nezákonnost zastavení vozidla. Zastavení vozidla nemůže být projevem libovůle. Domnívá se, že k zastavení jeho vozidla neměli policisté žádný objektivní důvod a postupovali tak v rozporu se zákonem a navazující judikaturou. Stěžovatel rozporuje i správnost zjištěného skutkového stavu. Zjištěný skutkový stav ani neodpovídá podkladům, které měly správní orgány k dispozici. Správní orgány nadto náležitě neodůvodnily, proč nevyhověly důkazním návrhům stěžovatele. To platí i pro krajský soud. Poukázal i na nepřesnosti ve skutkové větě. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021,

pokračování

č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 As 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 As 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] K namítané nezákonnosti zastavení vozidla Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý účastník provozu povinen řídit se pokynem oprávněné osoby k zastavení vozidla. Takovou oprávněnou osobou je mj. policista ve stejnokroji podle § 79 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Dále je dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu každý účastník provozu povinen řídit se světelnými a akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Takovým světelným signálem může být i rozsvícený nápis „STOP“ na služebním vozidle policisty ve smyslu § 79 odst. 2 *in fine* téhož zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2023, č. j. 10 As 475/2021-43). Je však v souladu s imperativy právního státu, aby policistův pokyn k zastavení, resp. světelný signál „STOP“ nebyl projevem svévole nebo šikany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 52/2012-28). Krajský soud při posuzování zastavení stěžovatele opíral své úvahy o uvedená východiska a upozornil, že: *„zasahující policisté měli zákonný důvod k zastavení žalobcova vozidla a nepostupovali svévolně či šikanózně. Prokazatelně jej také zachytili v podkladech navazujících na provedenou silniční kontrolu. Jak plyne již z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty dne 15. 12. 2020, tedy následující den po silniční kontrole žalobce, hlídka si všimla vozidla, které na hranici křižovatky delší dobu čekalo, přestože po hlavní silnici nic nejelo. Poté,*

co se hlídka za vozidlem vydala, toto vozidlo odbočilo do slepé ulice k letovisku Studánka. Policisté proto nabyli podezření, že se řidič vozidla chce hlídce ztratit a vyhnout se případné silniční kontrole. Tyto okolnosti jednotliví zasahující policisté potvrdili v rámci jejich svědeckých výpovědí při ústním jednání dne 4. 11. 2020. Shodně také například popsali dobu, po kterou mělo vozidlo na hraně křižovatky čekat.“ Ostatně i stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109, ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS) v obecných východiscích konvenují tomu, co ve věci vyslovil krajský soud.

[11] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). V tomto ohledu je nutné akcentovat, že ze správního spisu i procesních úkonů stěžovatele v řízení před správními soudy vyplývá, že stěžovatel nikdy nepopíral, že v době kontroly u sebe neměl řidičský průkaz, resp. nepopřel, že spáchal skutek, který mu je kladen za vinu. Jeho důkazní návrhy směřovaly především ke zpochybnění skutkových závěrů o trase, po které se pohyboval, než byl zastaven policií. I v rozsahu těchto důkazů však postup správních orgánů a návazné hodnocení krajského soudu nachází odraz v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Důkazy byly hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve vzájemné provázanosti, přičemž správní orgány reflektovaly specifika dokazování v řízení o přestupcích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, č. 3466/2016 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). I předvolání zasahujících policistů ke svědecké výpovědi odpovídá judikatuře zdejšího soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Způsob, jakým krajský soud hodnotil listinu obsahující výpis GPS souřadnic radiostanice jednoho z policistů, také odpovídá judikatuře zdejšího soudu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS).

[12] Postup správních orgánů a krajského soudu při odmítnutí provedení některých důkazů má také oporu v judikatuře. Pro řízení před správními orgány v obecné rovině platí, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny navržené důkazy. Má však povinnost v odůvodnění uvést, proč některé odkazy odmítl provést (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47). Úvaha správního orgánu v tomto ohledu musí (stejně jako celé odůvodnění) dostát požadavkům na přezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004,

pokračování

č. j. 4 As 5/2003-52). V dané věci správní orgány dostály požadavkům uvedené judikatury. Náležitě odůvodnily, proč odmítly provést navržené důkazy (zejm. svědecká výpověď spolujezdce).

[13] To platí i pro krajský soud. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.) řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo provedení dalších důkazů nutné (bod 32 napadeného rozsudku). I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v dané věci jednoznačně prokázáno, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku, na čemž by nemohlo nic změnit ani stěžovatelem navržené dokazování.

[14] K namítané vadě ve skutkové větě Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, nutno mj. uvést popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Výkladem uvedeného ustanovení, resp. požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního trestání se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. Jak vyplývá např. z rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, popisem skutku je „*slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud akcentuje, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je „*vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, či obdobně rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Ačkoliv je třeba klást na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku přísné nároky, zároveň se nemůže jednat o nároky přehnané, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku. Určitost specifikace času a místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je nutno hodnotit individuálně s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, přičemž je vždy nutno zvážit, do jaké míry formulace výroku umožňuje, či naopak neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek (vedle výše uvedené judikatury srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43). V nyní projednávaném případě časový i místní údaj obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečně přesně určují, kdy a na jakém místě k přestupkovému jednání stěžovatele došlo, přičemž pro správnost jejich závěrů o místě spáchání přestupku hovoří provedené dokazování (a to i přes subjektivní nesouhlas

stěžovatele se skutkovými závěry). Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí nijak nevybočuje z běžné judikaturní praxe a odpovídá požadavkům vyplývajícím z § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[15] Krajský soud postupoval i v dalších ohledech v mezích právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu. Nedopustil se žádných zásadních vad vedoucích k nutnosti kasace jeho rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45, atp.).

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu